

KENÉZ FERENC

Transiting, the Japanese grade teacher...

to László Király

Did you have a Japanese grade teacher under the bed?

Yes, I had one, sir.

Did you have only one teacher, or several?

I had only one, sir.

Was she fully under the bed?

Half way only. She must've dropped down and crawled that way.

What is a Japanese teacher looking for here, in our country?

She was looking for my children. She was playing with them.

You don't say!

I won't say then, sir.

But you just did! You think I'm stupid?

Yes, sir, no, sir, I don't.

You better keep this in mind! So...?

That's it...that's all I can tell you... at the moment...

At the moment?...

The head, of course, was under the bed, wasn't it?

No, I didn't have my head under the bed.

Not your head, the Japanese teacher's head!

Oh, hers, yes it was.

She must've flopped down and crawled that way. Her feet were sticking out, though.

But you had your kids under the bed too!

Yes, they were there, sir.

Was their entire body under the bed?

Well, they were...they were underneath... but they are so small, sir.

And just like that, the teacher too...

She must've dropped down on her tummy, and like that...

Are you absolutely sure that you had only one Japanese teacher there?

Absolutely certain, sir.

There were only two feet sticking out...

And you didn't find this a little bit suspicious?

No... I didn't suspect anything then...
That you had a Japanese grade teacher under your bed?
If I would tell you to go under that bed now, would you be still smiling?
I don't think so, sir.
You see, you see!... You can leave now.
Yes, sir.
*Be vigilant! If you see a Japanese teacher under your bed again—
come and warn us!*
Understood.
And tell your kids too!
To come and report, I say! –
Oh yes, sir!

Átutazóban, a japán tanítónő...

Király Lászlónak

Volt-e japán tanítónő az ágy alatt?
Volt, kérem.
Egy tanítónő volt, vagy több?
Egy volt, kérem.
Egészen benn volt az ágy alatt?
Csak félig. Lehasalt s úgy, kérem.
Mit keres egy japán tanítónő itt nálunk az ágy alatt?
A gyerekeimet kereste. Játszott a gyerekekkel.
Na ne mondja!
Nem mondom, kérem.
De mondta! Azt hiszi, hogy én hülye vagyok?
Én igenis, kérem, nem.
Ehhez tartsa magát! Szóval...?
Ennyi... Ennyit tudok mondani... momentán...
Momentán? ...A feje, az persze benn volt az ágy alatt?
Nem, nem volt benn a fejem.
Nem a magáé, hanem a japán tanítónőé!
Annak benn volt. Lehasalt, s úgy. A lábai kilógtak.
De a gyerekei is benn voltak az ágy alatt!
Azok is benn voltak, kérem.

A gyerekei benn voltak teljes egészében az ágy alatt?
Benn... benn voltak... még kicsik, kérem.
S csak úgy a japán tanítónő is...
Lehasalt, s úgy...
Biztos abban, hogy csak egy japán tanítónő volt ott?
Biztos vagyok kérem. Csak kettő láb látszott ki...
S nem volt ez magának gyanús?
nem... ott akkor nem gondoltam ilyesmire...
Hogy egy japán tanítónő van az ágyuk alatt?
Ha én magát most beküldeném az ágy alá, lenne kedve mosolyg-
ni?
Nem hiszem, kérem.
Na látja! Most hazamehet.
Igenis, kérem.
Csak vigyázni! Ha még egyszer meglát egy japán tanítónőt az ágya
alatt
– jönni és szólni!
Megértettem.
És szóljon a gyerekeknek is!
Jönni és szólni! –
Igenis, kérem!

Urbán György: Kukucs

Otherwise just like that

I don't know how I should live.
I don't know how I'm supposed to think.
I don't know how I should write.

“Just as always!”

someone might say, someone who is not
in the habit of sitting down
at my kitchen table.

“Just as always!”

-- sounding somewhere, from some
unidentifiable loud-speaker,
or rather coming from a distant shore
where I would land only as a castaway,
all exhausted and breathless.

Just as always –

“Only a little bit more modestly!”
“Only a little bit more responsibly!”
“Only a little bit more compliantly!”

“Otherwise, just as always!”

the words resound

while from afar through my kitchen window
my hands are illuminated by
the snows of the Kilimanjaro,

and there, between past and future
lies a stretched out
leopard.

Különben úgy

Nem tudom, hogy kell élnem.
Nem tudom, hogy kell gondolkodnom.
Nem tudom, hogy kell írnom.

„Úgy mint eddig!”

mondhatná valaki, olyasvalaki,
aki nem szokott leülni
a konyhaasztalom mellé.

„Úgy mint eddig!”

hangzik valahol, valamiféle
lokalizálhatatlan hangszóróból,
de mégis mintha egy túlsó partról,
ahova csak hajótörökként
vetődhetnék, kifulladásra.

Úgy mint eddig –

„Csak egy kicsit igénytelenebbül!”
„Csak egy kicsit felelősségteljesebben!”
„Csak egy kicsit szolgálatkészebben!”

„Különben úgy mint eddig!”

hallani

miközben a konyhaablakomon át
messziről kezemre világít
a Kilimandzsáró hava,

s a múlt és jövő között
kinyúlva fekszik
egy leopárd.

Outside the Door

You will become a great man, if you
do what I tell you to! – said Society.
Then it began to work on my head.
It copied my hometown barber's routine.
It took me in his impetuous care
at once, clacking the scissors
around the sensory organs first,
my eyes, my ears, my nose,
telling me how to talk to the girls,
how to behave with the teachers, and
why we should respect our elders.
It kept talking, sharing all
the stuff that even Society couldn't
remember when it used last.
Then ripping off the barber's cloth,
it slung us onto the streets.
„You are done!”
We looked around helplessly,
fumbling about our heads.
Today we can't believe our eyes:
fifty years have gone by!
Our teachers had been summoned
to the Highest Court already,
the rowdies sport a hip
haircut every other day,
and the girls don't give
a rat's ..s about poetry.
Only the scolding of our departed
parents comes through the fog:
„Sonny, couldn't you tell Gino
to give you a more decent cut?!”

Kívül az ajtón

Nagy ember lesz belőled, ha rám
hallgatsz! – mondta a társadalom.
S aztán munkába vette a fejemet.
Úgy tett, mint a nagyszalontai Jenci borbély.
Munkálkodni kezdett sebbel-lobbal
rajtam, iszonyatosan csattogtatta
a szépészeti ollót az érzékelők,
a látó-, a szagló- és a hallószerveim
közeliében, elmondta, miként kell
bánni a lányokkal, hogyan
viselkedjünk tanárainkkal, s miért
kell tisztelnünk az öregeket.
Teledumálta a fejünket
mindazzal, aminek ő már semmi
hasznát nem vette. Aztán
hirtelen kikapta nyakunkból a
fehér kendőt, s kipenderített
az utcára. „Készen vagy, kisfiam!”
Gyámoltalanul nézünk körül,
tapogadjuk a fejünket,
s nem akarunk hinni a szemünknek:
eltelt ötven év!
Tanáraink óvatossággal állnak
a végső ítélszék előtt,
a vagányok régóta egészen másfajta
frizurát viselnek, a lányok meg
tojnak a költészetre.
A túlvilágról szüleink riadt
korholása hallszik: „Kisfiam,
miért nem mondtad Jenci borbélynak,
hogy kicsit szolidábbra vágja a hajad?”